

A person is seen from behind, walking away on a dirt path through a forest. They are carrying a large, white, rectangular cloth or garment draped over their shoulder. The path is covered with fallen leaves and branches. The background is a dense forest with trees and foliage, bathed in a warm, golden light. The overall mood is serene and contemplative.

လည်သူစားတမ်း

ထောင်မှူးကြီး ချိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုများ

မြင်းခြံမြို့နယ်
လူမှုဝန်ထမ်း

လည်သူစားတမ်း

(၁)

မိအေးတို့ လင်မယားနှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ လင်မယား အတော်တော့ ရေစက်ဆုံကြသည်။ ဒီတစ်ခါ မမျှော်လင့်ဘဲ လူချင်း၊ ဆုံခဲ့ရပြန်သည်။ ။ ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်တို့ လင်မယားက မိအေးတို့ လင်မယားအတွက် အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ ။ ဦးရွှေမောင်တို့ လင်မယားမှာ မိအေးတို့ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရစဉ် မိအေး၏ မူမမှန်သော စိတ်ကြောင့် ဒေါသဖြစ်ကြရပြန်၏။

တစ်ကြိမ်က ရွှေမောင်တို့ ၊ သူတို့ လင်မယားနှစ်တွဲသည် တစ်နေရာတွင် ကြုံခဲ့ကြသည်။ ။ အလွန်ခင်မင်သော မိသားစုဆက်ဆံရေးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ ။ ထိုစဉ်က မိအေးတွင် ကလေးသုံးယောက်ရှိ၍ ဦးရွှေမောင်တို့ တွင် ကလေးခြောက်ယောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

လခစားတို့ ၁၀ တွေ့ဆုံကြိုကွဲ ပျော်ရာမနေရ တော်ရာနေရဆိုသလို တစ်နေရာတွင် ဆုံပြီး ကွဲခဲ့ကြရာ ယခု မြို့တစ်မြို့တွင် ဆုံတွေ့ကြပြန်သည်။ ။ လူချင်း ဆုံသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိအေးအား ကလေးခြောက်ယောက်နှင့် အပူသယ် ဒုက္ခသယ်ဘဝနှင့် တွေ့နေရတော့သည်။ ။ အကြောင်းမှာ မိအေး၏ ယောက်ျား ကိုပေါတာအား ဦးရွှေမောင်၏ ထောင်တွင် အချုပ်သားဘဝနှင့် တွေ့ရခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

ကိုပေါတာမှာ ငွေကိုင်စာရေးကြီးဖြစ်၍ အစိုးရငွေမကိုက်သဖြင့် ထောင်သို့ ရောက်နေသည် ဟု သိရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

ဦးရွှေမောင်မှာ ထောင်တာဝန်ခံ တစ်ဦးဖြစ်နေ၍ မိအေးစိတ်သက်သာ စေရန် အကြောင်းက တိုက်ဆိုင်လာပြန်သည်။ ။ သို့နှင့် မိအေးမှာ အ တော်စိတ်သက်သာရာ ရသွားရှာလေသည်။ ။ စိတ်သက်သာရာ ရသည် နှင့်အမျှ မိအေးသည် တစ်ပြန်တစ်လှည့် ကူညီသည့် အနေဖြင့် ဦးရွှေမော င်တို့ ကလေးများ အတွက် ထောက်ပံ့ရေးဆိုင်ရာများမှ အပင်ပန်းခံပြီး အဝတ်သွားထုတ်ပေးခြင်း ပစ္စည်းအဆန်းပေါ်တိုင်း လာရောက်သတင်း ပေးခြင်းဖြင့် သွားလိုက်လာလိုက်နှင့် ကူညီနေရှာ၏။

ဦးရွှေမောင်ဇနီး မိကြည်ကလည်း ပိုက်ဆံကုန်တာချင်းအတူတူ ကို ယ်တိုင်ဆိုင်သို့ မသွားဘဲရနေသဖြင့် မိအေးအားပင် ကြုံတိုင်း ပိုက်ဆံ ပေး၍ ပစ္စည်း ဝယ်ခိုင်းနေခဲ့၏။ သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ မှာ မိအေးဒုက္ခသ ည် အား ယခင်ကထက်ပင် သနားကြင်နာခြင်း ဖြစ်ကြရသည်။ ။

ယင်းသို့ မိအေးအား သနားကြင်နာ၍ မဆုံးမီ မိအေးအား စေတနာပျက်စေသည့် အကြောင်းက ပေါ်လာချေတော့သည်။ ။ အကြော င်းမှာ ထောက်ပံ့ရေးဆိုင်မှ မိအေးဝယ်ပေးခဲ့သော ပစ္စည်းမှာ သူတကာနှင့် စကားစပ်မိ၍ ပြောကြရာမှ မိအေးပစ္စည်း ဝယ်ပေးတိုင်း ဈေးက ပို ပေးနေရခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

အမှန်မှာ မိအေး. . .ဤကဲ့သို့ မလုပ်ထိုက်ဟု ဦးရွှေမောင်က ယူဆ လေသည်။ ။ မိအေးမှာ မည်သူနှင့်မှ ဆွေးမျိုးတော်သည် မဟုတ်၊ အကြောင်းကြောင်းကိုထောက်၍ ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်ဥပဒေနှင့် ဆ န့်ကျင်ပြီး မိအေးအား အိမ်ပေါ်သို့ အတက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အကျဉ်းထောင် ဥပဒေတွင် ထောင်အရာရှိများ သည် ထောင်တွင်းအ ကျဉ်းသားတို့ ၏ ဆွေမျိုးများ နှင့် လုံးဝဆက်ဆံခြင်း မပြုရဟု ရတိပြတ် ဆိုထား၏။ ယင်းသို့ အဆိုရှိပါလျက် လက်အောက်ငယ်သားပင် မဟုတ်

ဘဲ၊ထောင်တာဝန်ခံတစ်ယောက်လုံးက မိမိ၏ ဘေးဒဏ်ကို မငဲ့ကွက်ပဲ တရားခံတစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်သော မိအေးကို အချိန်မရွေး အိမ်ပေါ်တက်ခွင့်ပြုပြီး မစားရမသောက်ရနှင့် ဆက်ဆံခြင်း ရနေခဲ့လေသည် ။ ဒီကြားထဲက မိအေးသည် ဝယ်ခိုင်းသည့် ပစ္စည်းအပေါ်တွင် ဈေးတင်ချနေသည်မှာ ဒေါသဖြစ်စရာဟု ဦးရွှေမောင်က ဆိုလေသည် ။ ဦးရွှေမောင်၏ ဇနီးအလိုကျတုန်းကမူ ဤသို့ပြော၏။

“မပြောပါနဲ့ကိုရယ်၊ သူ့ခမျာ ကြပ်တည်းလို့ နေမှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ပြီးပါစေ၊ နောက်လည်း သူ့ မခိုင်းတော့ပါဘူး”

“ မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူးငါကသူတို့ အပေါ် အများကြီး စိတ်ကောင်းထားတယ်။ သူ့ယောက်ျား ငါ့လက်တွင်းမှာ ရှိနေတယ်။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြောဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ တရားဥပဒေအတွင်းက ငါအကူအညီပေးတယ်။ တရားဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီးတောင် သူ့ကို ငါ့အိမ်တွင်းမှာ ထွက်စေဝင်စေ လုပ်ထားတာ ငါ့မှာ ဘေးဘယ်လောက်များ သလဲ။ သူ့ကိုလည်း ပြောပြီးသားပဲ။ ဒါတောင် လူလည်လုပ်ချင်တယ်၊ လိုချင် ပြောင်ပြောင်ပြောပေါ့။ ဒါ အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီး ပိုက်ဆံမရှိလို့ ကျွန်မ ဈေးတင်ထားတယ်။ မုန့်ဖိုးပေး။ ဒါမှ မဟုတ် သူငွေလိုရင် ချေးပေါ့။ အမှန်ပြောမယ်ဆို မအေးဟာ မမွဲသေးပါဘူး။ လိမ္မာလိုက်တာမှ သူ့ဆီကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားကုန်မှာ စိုးလိုက်တာ မင်းလည်း အသိဘဲ မိအေးဟာ ညာဉ်ကိုမကောင်းဘူး”

မိကြည်က ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မပြောရန် ဦးရွှေမောင်အား ရှိခိုးဦးတင်မတတ် ပြောနေ၍ ကတိသာ ပေးလိုက်ရသည် ။ ဦးရွှေမောင်က မိအေးကိုတွယ်မည်ဟု စိတ်ကူး လိုက်လေသည် ။ ဤနေရာ၌ ဦးရွှေမောင်နှင့် မိအေးတို့ ရာဇဝင်ကို ဖော်ပြရန် လိုမည်ထင်ပါ၏။

(၂)

မိအေးသည် သဘောကောင်းပုံ ဖြစ်လေသည် ။ လူကိုကြည့်တော့ ပျော့စိစိ။ သို့ရာတွင် ငနဲမက ဆင်လောက်အားရှိသည် ။ သူ့ယောက်ျားနိုင်၏ အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း နိုင်၏။ အများ သူငါ ကြောက်ပါသည် ဆိုသော ပညာရှိအမည်ခံ ဦးရွှေမောင်ကိုပင် ကုပ်ပေါ် တက်စီးသွားသောဟူ၏။ အာဂဆိုမှ အာဂမပေတည်း။

မိအေးနှင့် ရွှေမောင်သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ခင်မင်စွာ နေခဲ့ကြသည် မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှမက ရှိလေ၍ မိအေးက ကလေးခြောက်ယောက်မိခင် ဖြစ်သလို ရွှေမောင်ကလည်း ကလေးကိုးယောက်၏ ဖခင်ပင် ဖြစ်ကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့နှင့် မိအေးက ရွှေမောင်အကြောင်းသိသလို ၊ ရွှေမောင်ကလည်း မိအေးပါးစပ်ဟလျှင် မိအေးဗိုက်ထဲရှိ အူသိမ်အူမ၊ မကျန် အဆုံးထိ တောက်လျှောက်မြင်၏။ မိအေး အလိမ္မာကြီးသလို ၊ ရွှေမောင်ကလည်း သာလိကာက အဘခေါ်ရအောင် မိအေးအပေါ်တွင် အလိမ္မာကြီးလေ၍ မိအေးသည် ရွှေမောင်ကို တော့ ခပ်လန့်လန့်ရှိ၏။

မိအေး၏ ယောက်ျားသည် ရုံးကြီးတစ်ရုံးတွင် ငွေကိုင်စာရေးကြီးဖြစ်ရာ သူတို့ ၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ စားမှုဝတ်မှုအတွက် ပြည့်စုံကြ၏။ သို့နှင့် မိအေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲကျော့နေအောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားကာ ၊ ဝတ္ထုဖတ်လိုက်၊ အချိန်တန် ကလေးမွေးလိုက်နှင့် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေရလေသည် ။

ယင်းသို့ မိအေး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာကို မြင်ရသော ရွှေမောင်

သည် မိအေးအား တစ်ခါတစ်ရံ ရိုက်သတ်ချင်စိတ် ပေါက်မိနေသည် ။
အကြောင်းကား ဤသို့ရှိ၏။

ဦးရွှေမောင်သည် မိအေးအား ခင်သလို၊ သူမယောက်ျား ကိုပေါတာ
ကိုလည်း အလွန်ခင်၏။ အမှန်ပြောရလျှင် ရွှေမောင် မိအေးကို ခင်သော်
လည်း ချဉ်သည့်အခါများ စွာရှိ၍ ‘ချဉ်ခင်ကြီး’ ဟု ဆိုရပေမည်။ ကိုပေါ
တာကိုလည်း ညီကဲ့သို့ ခင်မင်မိလေသည် ။

ကိုပေါတာသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သဘောကောင်းသူဖြစ်သ
ည် ။ သားမယားအပေါ် စေတနာရှိရှိနှင့် မညည်းမညူလုပ်ကျွေးသူ
ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်၏။ မိအေးကဲ့သို့သော မိန်းမအချို့သည် အလွန်ခွ
ကျ၏။ ယောက်ျားလုပ်သူက ထမင်းမျှ ကောင်းနေသည် ကိုပင် ထမင်း
မာလျှင် မာပြန်ပြီ ပျော့လျှင် ပျော့ပြန်ပြီဟု အကြောင်းပြတတ်သော မိန်း
မမျိုးများ စွာ ရှိကြရာတွင် မိအေးသည် ဤကဲ့သို့ မိန်းမမျိုးအဖွဲ့တွင်
တော့ သဘာပတိလုပ်လောက်သော အရည်အချင်းရှိ၏။

မိအေးတို့ ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေသော ရွှေ
မောင်သည် ဤကဲ့သို့ မြင်ရ၏။

နံနက် ၅ နာရီထိုးလျှင် ကိုပေါတာသည် ကလေးများ ဆာမည်စိုး၍
ကော်ဖီဖျော်ရန် ရေနွေးထည်တော့သည် ။ ရေနွေးဆူလျှင်
ကော်ဖီဖျော်၏။ ပြီးလျှင် ထမင်းတစ်အိုး ဆက်တည်ပြန်သည် ။ ပြီးလျှင်
ဈေးကနီးနီးမို့ ဈေးသို့ပြေး၏။ ဈေးကအပြန် ချက်ပြုတ်လိုက်ရာ နံနက်
၈ နာရီမထိုးမီ အားလုံးပြီးစီးလေသည် ။

ဆေးတံကလေး တခဲခဲနှင့် ကိုပေါတာသည် လူကောင်ကြီးသလော
က် ချက်ရေးပြုတ်ရေးတွင် လျင်မြန်ကျင်လည်၏။ ဖျော်ပြီး လက်ဖက်ရ
ည်ကိုသောက်ပြီး ကိုပေါတာသည် ဆေးတံကို ဇိမ်နှင့်ဖွာရင်း သာငယ်သ

မီးငယ်တို့ ကို ကော်ဖီတိုက်၏။ မိအေး ဘယ်ကိုသွားပါသနည်း။ မိအေး အိပ်တုန်းလေ။

နံနက် ၈ နာရီ ခွဲအချိန်မှာ မိအေး အိပ်ရာမှ ထသော စံတော်ချိန်ပေ တည်း။ အိပ်ရာမှ ထသောမိအေးသည် ပထမ မီးဖိုချောင်းကို မျက်စောင်းထိုးလေသည် ။ချက်ပြီးပြုတ်ပြီးမြင်လျှင် သူမသည် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည် မှာ ထွက်မလာတော့။ ကိုပေါတာက ကလေးများ နှင့် ရုံးချိန်မှီရန် ထမင်းခူးစားပြီး အားလုံးသိမ်းဆည်းပြီးမှ ရုံးသို့ ထွက်သွားလေသည် ။

မိအေးသည် ကိုပေါတာ ချက်ထားခဲ့သည့် ထမင်းကို မြိန်ရေ ရှက်ရေ ထစားလေသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ ခံတွင်းမတွေ့၍ လား မသိ၊ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်မြည်၍ လည်း စား၏။ ယင်းသို့ စားပြီးလက်ပါသုတ်လျက် တံတောင်နီးပါးရှိ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို စွဲကိုင်လျက် ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ဟန်ဖြင့် ရွှေမောင်တို့ အိမ်သို့ ကူး လာလေတော့သည် ။

“ကဲ...အကိုကြီး...ဘာစာအုပ်ရှိသလဲ၊ ငှားပါဦး”

“သဘောပါဗျာ...ဟောဟိုမှာ ”

ဦးရွှေမောင်ကလည်း စားရူးဖြစ်၍ စာအုပ်သေတ္တာ တစ်လုံး နှစ်လုံး လှောင်ဖတ်၏။

မိအေးသည် သူ့အလိုရှိရာ စာအုပ်ရရှိလျှင် မပြန်သေးဘဲ လေကန်ပြန်သည် ။ သူမ၏ လေမှာ နှစ်ပုံတစ်ပုံက လေညှင်းလေပြေကို ရှိုက်၍ ရှူ၍ ကောင်းသော်လည်း တစ်ဝက်ခန့်လေကို မီးသတ်ပိုက်လုံးမှ ရေကို ဗူတ်ထုတ်သည့် လေကဲ့သို့ အင်အားကောင်းတတ်လေသည် ။

“အဲ... အကိုကြီး၊ ကျွန်မတို့ ဟာ မိဘလက်ထက်က ဒီလို မဝရေစာ

ကသီလင်တ ဘယ်နေရာမလဲ လယ်ဧက သုံးထောင်ကျော်လောက် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေခဲ့ရတာပါ။ ”

“ဒီလိုပေါ့... မိအေးရယ် အခုလည်း အခြေအနေ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ ပင်ပန်းတတ်ထင်ရင် အိမ်စေလေး ဘာလေး ငှားပေါ့။ ရွှေမောင်က အမြင်ကပ်သော်လည်း ပညာရှိ စကားဆို၏။”

“ဟင်... မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး စီးတဲ့ ရေ ဆယ်တဲ့ ကန်သင်း မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီးရဲ့ ။ ဒီလောက် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်နေတာတောင် အကြွေးက မကင်းချင်ဘူး။ အိမ်စေနဲ့ သာဆို ပြီးရောပေါ့။”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ”

ဦးရွှေမောင်က ဓာတ်သိမ့် စကားမြန်မြန်ပြတ် မြန်မြန်ပြီးပါစေတော့ ဟု နေလိုက်ပြန်သည် ။ သို့နှင့် မိအေးသည် ရွှေမောင်၏ ဇနီးမိကြည်ဆီ သို့ သူမ၏ လေပိုက်ခေါင်းကို လှည့်ပြန်၏။

“ဟင်... အစ်မကြီးတို့ မှာ သူဌေးအဖြစ် နောက်ကျမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ အကိုကြီးကို ဘာလို့ အလကားထားသလဲ။ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုတာ စာမှာ ရှိတယ်... ဟဲ... ဟဲ... ”

အလိမ္မာခဲက အကြံကောင်းပေးလေသည် ။

“အင်း... ပြောကြတာပဲ။ ရှင့်အစ်ကိုကြီးကိုလည်း မေးကြည့်ဦးလေ မီးမှ မွေးတတ်ကဲ့လားလို့ ”

မိကြည်က မိအေးအား စက်ချုပ်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

ထိုအခါ မိအေးသည် သူမ၏ အပေါက်ကို ရွှေမောင်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပြန်သည် ။

“ဟင်း. . . မီးတောင် မမွှေးတတ်တဲ့ လူက အစ်မကြီးကို ဆရာလုပ် လိုက်သေး။ တစ်ခါတစ်လေများ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းလုပ်သေး။ တို့ အိမ်ကဟာကြီးများ ဒီလိုလုပ်ကြည့်စမ်း. . . လက်ရွယ်တဲ့ ဘက်ကအ သားကို လှီးပစ်မယ်”

ပြောရင်းနှင့် မိအေး၏ အကြားဇာတိနာ ပေါ်လာပြန်သည် ။ မိအေး ဤသို့ကြားမှု ရှိနေ၍ ရွှေမောင်က မိအေးအား စိတ်ကူးနှင့် ပါးကို မကြာ ခဏ ရိုက်ပစ်လေသည် ။

မိအေးတွင် မိဘလက်ထက်က လယ်ဧက သုံးထောင်ကျော်ရှိသည် ဟု ကြားတာက သူ့ဟာသူ သုံးသိန်းပြောပြော အရေးမဟုတ် မဆီမဆိုင် ။ သူ့လင်သူနိုင်ပုံကို ရိုးရိုးမပြောဘဲ အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသည့် မိကြည်ကို ဥပယ်တံမျဉ်ဖြင့် ငေါလိုက်၏။ ရွှေမောင်အားလည်း အသုံးမ ကျတဲ့ ဟာကြီးဟု ကလိချင်၏။ မိအေးသည် စကားအဓိပ္ပာယ် ဘယ်ကို ရောက်သည် မသိ မလိမ္မာ၍ ပြောသည် မထင်ပါနဲ့ ။ သိလိုက်တာမှ သိ သိနှင့်နေသော မိန်းမဖြစ်သည် ။ သို့တစေ စကားနိုင်ရလျှင် ပြီးရောဟူ သော သက်သက်လေသမားဖြစ်လေသည် ။

ရွှေမောင်တို့ လင်မယားမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် မိအေးတို့ လင်မ ယားထက် ကြီးကြ၍ အခါပေါင်းများစွာ အနိုင်ငုံခံကြရ၏။ မိအေး ထို သို့ပြောလျှင် မခံနိုင်၍ ထဟောက်သူမှာ ရွှေမောင်ပင်ဖြစ်သည် ။

“ကဲ. . .မိအေး လိုချင်တာလည်း ရပြီ။ ကိုယ့်အပေါက် ကိုယ်ပိတ်ပြီး ပြန်တော်မူတော့”

ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင်လည်း မိအေးစိတ်မဆိုး ရယ်ဖြဖြနှင့် ပြန်သွား တတ်လေသည် ။

မိအေးမကောင်းမှန်း သိသော်လည်း မိအေးအား ရွှေမောင်တို့ လင်မ

ယားက ခင်မင်နေသောအကြောင်းရှိလေသည် ။ ထိုအကြောင်းမှာ မိအေးသည် သာရေးနာရေးရှိလျှင် မနေတတ်ပေ။ ရွှေမောင်၊ မိကြည်တို့တွင် ကလေးတစ်ပြုံကြီးရှိရာ ကလေးတစ်ဦးတော့ နေမကောင်း ထိုင်မကောင်းသည် က များ ၏။ ထိုအခါ မိအေးသည် ဆေးဝါးရှာပေးခြင်း၊ ညအိပ်တန် လာအိပ်ခြင်း ၊ ဆေးရုံကို သူကိုယ်တိုင် ကလေးအား ပွေ့ပိုက်တန်ပွေ့ပိုက် ပြေးခြင်းများကို လုပ်ပေးတတ်၏။ သို့နှင့် အဆိုးနှင့်အကောင်း ရောပြွမ်းနေသော မိအေးကို မပစ်ပယ်နိုင်ကြပေ။

မှန်ပါသည် ။ ပုထုဇဉ်ဟူသမျှတွင် အကောင်းချည်းပဲ မရှိနိုင်။ မိအေးအကြောင်း ရွှေမောင်က ပြောနိုင်သလို ရွှေမောင်မကောင်းကြောင်းကို မိအေးမည်မျှ မှတ်တမ်းတင်ထားမည်မသိ။ လူဟူသမျှ မိမိသာကောင်းသည် ဟု ထင်ကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ဘာပဲပြောပြော မိအေးကောင်းတာ တစ်ခုကျန်သေး၏။ သူမလိုချင်သည့်အရာကို ချိုချိုသာသာနှင့် မြှောက်ပင့်တောင်းတတ်သလို သူမ၏အမှားကို သေသေချာချာ ထောက်ပြပြီး ရွှေမောင်က နင်းဟောက်သော အခါတွင် သူမသည် ချွန်ထက်နေသည့် နှုတ်သီးကို အသုံးမပြုမူ၍ ..

“ဟဲ့. . .ဟဲ့. . .အစ်ကိုကြီးက ရိုက်ရင်လည်း ခံရမယ့်သူပါ။ မိအေးကို ဆုံးမမယ့်သူ မရှိပါဘူး. . .အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို မိအေးရဲ့ အစ်ကိုအရင်းလို သဘောထားပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် နေတတ်လေသည် ။ ထိုအခါ မိအေးအား စိတ်ဆိုးနေသော မိကြည်ပင် စိတ်ပြေသွားကာ မိအေးဘက်သား ဖြစ်သွားပြန်၏။

“မိအေးရယ်. . .နှင့်အစ်ကိုကြီးအကြောင်း နင်လည်း အသိသား။နှင့် အစ်ကိုကြီးက သိပ်စိတ်တိုတာ။ သူမကြိုက်တာ မပြောနဲ့ ၊ ကိုကိုကလ

ည်း မိအေးဆို သိပ်နိုင်တာပဲ။ နောက် ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ။ ကိုယ်ချင်းလည်း
စာကြည့်ပေါ့”

မိအေးနှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ စကားစစ်ပွဲတစ်ချို့ ပြီးသွားတိုင်း မိသားစု
ဆက်ဆံရေးမှာ အချစ်တိုးလာသည် ဟု ထင်ရသည် ။ အကြောင်းမှာ မိ
အေးသည် ပြန်မပေးသော အချေးအငှား အလွန်ထူ၏။ ရွှေမောင်တို့ အိမ်
မှ ငရုတ်တစ်တောင့် ဆားတစ်ပွင့် မပါလျှင် ထမင်းမျိုးမဖြစ်သလို နေ့တ
စ်ဒူဝ လာ၍ ချေး၏။ ပါးစပ်ကတော့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ။ အဲ. . .
ရွှေမောင်နှင့်မိအေး စကားစစ်ထိုးပွဲ ပြီးပြီဆိုလျှင် မိအေးက ချေး၍ ငှား
၍ ကောင်းသလို မိကြည်ကလည်း ရှော့ရှော့ရှူရှူ ကြည်ဖြူတော်မူ၏။ မိ
အေးကတော့ ချေးသမျှ ငှားသမျှ ပြန်ပေးရိုး ထုံးစံမရှိ။

တစ်နေ့တွင် မိအေးတို့ သားအမိ ပွဲဈေးတန်း ထွက်သွားကြလေသ
ည် ။ ဘာဖြစ်လာကြသည် မသိ၊ ကလေးများ နှင့်
ချက်ချင်းပြန်ပြေးလာကြ၏။ ထို့နောက် ပွဲသို့ သူမ၏ ယောက်ျားအားခေါ်
ပြီး ပြန်သွားတော့သည် ။ ရွှေမောင်က ဘာများ ပါလိမ့်ဟု မိအေးက
လေး အကြီးအား ခေါ်မေးမိသည် ။ ကလေးထံမှ ကြားရသမျှမှာ ကလေး
တစ်ဦးက ပွဲခင်းတွင် သူတို့ အား ကြိတ်နှင့်ပေါက်၍ ကလေးအငယ်မျှ
က်လုံးကို ထိမှန်သွားကြောင်း ထိုမှ ဆက်၍ မိအေးက ကြိတ်ပေါက်သူ
ကလေးဆွေမျိုးတစ်သိုက်နှင့် ရန်ဖြစ်ရာ မိအေးသည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီး
ကိုပေါတာကို ခေါ်သွားကြောင်း သိရ၏။

ဦးရွှေမောင်သည် မိအေးစိတ်ရော ကိုပေါတာစိတ်ရော သိ၏။ မိ
အေးသည် စိတ်ထက်သည် နှင့်အမျှ အကြွားလည်း သန်၏။ တစ်ဖက်
သားအပေါ် အနိုင်နှင့် ဟန်ရေးပြလိုစိတ်လည်း ရှိ၏။ သို့နှင့် လွန်ခဲ့သည့်
ခြောက်လခန့်က ငွေစုပြီး ရွှေမဝယ်ဘဲ အသုံးမကျသည့် ခြောက်လုံးပြုး

ကိုဝယ်ကာ ကိုပေါတာက သေနတ်ကို အပင်ပန်းခံထမ်းပြီး ခါးတွင် ချိတ်ထားရရှာ၏။ သေနတ်ရသည့်နေ့မှ စ၍ ညနေတိုင်း ကိုပေါတာက သေနတ်ခါးထိုးပြီး မိအေး ဟန်ရေးပြရာသို့ လိုက်ရ၏။ ထိုအခါ မျက်စိနောက်သော ရွှေမောင်က မိအေးကို ဤသို့ ကလိလေသည် ။

“ဗျို့ . . . ဒေါ်ရွှေမိ၊ ခြောက်လုံးပြူးတလက်ထဲနဲ့ မြို့ထဲမှာ ဘေးမကင်းသေးပါဘူး။ ရိုင်ဖယ်ကြီးတလက်ပါ ထမ်းခိုင်းဦးလေ”

ဦးရွှေမောင်လည်း အတော်ကျသူ ဖြစ်၏။ သူ့ပစ္စည်းနှင့် သူတို့ လုပ်တာ သူနှင့်ဘာဆိုင်သနည်း ။ သို့သော် ရွှေမောင်က မဆီမဆိုင်အမှန်းခံသော လူစား ဖြစ်၏။

ထိုနေ့မှ စ၍ ကိုပေါတာသည် သေနတ်ကို နေ့စဉ်ခါးတွင် မချိတ်တော့။ ပွဲလမ်းသဘင်မျိုးကျတော့မှ ချိတ်ဝံ့ရှာ၏။

ယနေ့ ပွဲဈေးတန်းသို့ ခပ်စောစောက မိအေးကလေးများကို ခေါ်ထွက်သွားသည် ။ ပွဲဈေးတန်း၌ ရန်ဖြစ် လာပြီး ကိုပေါတာကိုခေါ်၍ ပွဲသို့ ပြန်သွားပြန်သည် ဆိုရာ၌ ဘာကိစ္စခေါ်သွားသည် ကို ဦးရွှေမောင် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားပေပြီ။ သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်သည် ဈေးတန်းသို့ အပြေးအလွှားလိုက်သွားလေသည် ။

ဦးရွှေမောင် ထင်သည့်အတိုင်း မိအေးသည် လင်တော်မောင် ပေါတာကြီးကို နောက်မှာ ထား၍ ခက်ကြွားကြွားနှင့် တစ်ဖက်ရန်သူများကို လိုက်ရှာနေဟန်တွေ့ရ၏။ ကိုပေါတာဆီမှ ဗျောက်တိုကြီးသည် ‘မိအေးကို ဘာထင်ကြသလဲဗျို့’ဟု အားပေးဟန်ဖြင့် မြင်ရ၏။

ကံကောင်းထောက်မ၍ မိအေးရန်သူများ မရှိတော့ပေ။ ဦးရွှေမောင်က ဈေးတန်းတွင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး . . .

“ဟော...မိအေးတို့၊ ကိုပေါတာတို့ ပါလား။ သေနတ်လာပြကြ...
.အဲ...အဲ...မုန့်လာဝါးကြတာထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်မှ သူတို့ မျက်နှာပျက်နေကြလေသည်။ ။ ထို့နောက် သူ
တို့ လင်မယား ဦးရွှေမောင်နောက်မှ ပင် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အိမ်သို့
ပြန်လာကြတော့သည်။ ။

အိမ်သို့ရောက်၍ ရွှေမောင်က မိကြည်အား မိအေးတို့ လင်မယား ဖြ
စ်ကြပုံကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောမိသည်။ ။ ထိုအခါ မိကြည်သည် စိတ်
မကောင်းဟန်ဖြင့် ဤသို့ ညည်းညူသည် ကို ကြားရ၏။

“ဒီလိုမိန်းမမျိုးပေါ့... အရေမရ အဖတ်မရနဲ့ လင်ကိုထောင်ကျ
အောင် လုပ်တာ”

ရွှေမောင်သည် မိကြည်အား ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရန် လက်ကာပြ လို
က်လေသည်။ ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် မိအေးသည် ညနေထမင်းစားပြီး အိမ်ဘက်သို့ ကူး
လာတတ်သည်။ ။ ကိုပေါတာမူ လူအေးဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံသာ လာတ
တ်၍ အရက်သောက်ပြီး စောစောဝင်အိပ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ စာဖ
တ်၍ သော်လည်းကောင်း နေတတ်၏။ ယနေ့မူ မိအေးတို့ ဘက်မှ ဘာ
သံမျှ မကြားရဘဲ အိပ်ချိန်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေသည်။ ။

ဦးရွှေမောင်တို့ တစ်အိမ်လုံးလည်း အိပ်ပျော်ကုန်ကြပေပြီ။ ။ ဦးရွှေ
မောင်တစ်ဦးသာ ည ၁၂ နာရီထိ စာဖတ်လျက်ရှိ၏။ စာဖတ်ရင်း ဦးရွှေ
မောင်သည် မျက်စိဖန်စပ်စပ်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ
စာအုပ်ကိုသိမ်း၊ မီးပွင့်ကို ပိတ်လိုက်စဉ်မမျှော်လင့်သော တံခါးထုသံကို
ကြားရလေသည်။ ။

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူတုံး၊ တံခါးထုကာ”

ဦးရွှေမောင်က အော်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မပါ အစ်ကိုကြီး . . . တံခါးဖွင့်စမ်းပါ”

“မိအေးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အစ်ကိုကြီး တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ဦးရွှေမောင်သည် မီးပွင့်ကိုဖွင့်ပြီး တံခါးချက်ကို နှုတ်လိုက်၏။ မိအေးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။

ဦးရွှေမောင်က မိအေး ဘာဖြစ်လာမှန်း မသိသဖြင့် အကဲခတ်ဦးမည်ဟု ဗြုန်းစားမမေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး သောက်နေတော့သည်။ ဆေးလိပ်ဖွာရင်းလည်း မိအေး၏ သိုးပုပ်နေသော မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဒီမယ် အစ်ကိုကြီး ကျွန်မ အခုသွားတော့မလို့ ”

မိအေး၏ အသံက ဆောင့်ထွက် လာလေသည်။

“ဟောဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲ”

“ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ် သွားမယ် . . . ဒါပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့ ။ ဒါကို အစ်ကိုကြီး လာပြောတာ ”

“ဪ”

ဦးရွှေမောင်က မိအေးအား စိုက်ကြည့်မြဲ စိုက်ကြည့်လျက် ဆေးလိပ်ကို ဖွာပြန်၏။ မိအေးက ဦးရွှေမောင်တစ်စုံတစ်ခု ပြောလေမည်လားဟု စောင့်နေဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဦးရွှေမောင်က ဘာမှ မပြောဘဲ ‘

ဪ’ တစ်လုံးနှင့် ဆေးလိပ်ဖွာနေသဖြင့် မိအေးသည် ကုလားထိုင်မှ ဖင်ကိုကြွလေသည်။ ။

“မထနဲ့ထိုင်နေဦး”

မိအေး ဖင်ကြွတော့မှ ဦးရွှေမောင်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဦးရွှေမောင်နှင့် မိအေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ သိပ်စကားပြောမရသော သူနှစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် မိအေးက တစ်ခါတစ်ရံ ဦးရွှေမောင်အား ကြောက်ချစ်ရိုသေပုံနှင့် အစ်ကိုကြီးအား ညီမငယ်တစ်ဦးက ချဲ့သည့်အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။ ။ ထိုအခါ ဦးရွှေမောင်မှာ မိအေးအား အမြင်ကပ်သည် ကို ခဏဘေးဖယ်၍ စိတ်ရှည် လက်ရှည်နှင့် မိအေးအလိုကျ လုပ်ပေးတတ်ပြန်သည်။ ။ သို့နှင့် သူတို့ နှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မပစ်ပယ်နိုင်ပေ။ မိအေးသည် ကြွသောဖင်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ။

“ကဲ . . .မိအေး၊ ကိုပေါတာနဲ့ ဘာဖြစ်လာသလဲ . . .ပြောစမ်း”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးအစ်ကိုကြီးညီကို အစ်ကိုကြီးဆုံးမဒါပဲ။ ကျွန်မကတော့ သွားမယ်”

မိအေးတို့ လင်မယားသည် ရှေးကလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ရန်ဖြစ်တိုင်း မိအေးအလွန်သာ ရှိခဲ့သည်။ ။ ရန်ဖြစ်တိုင်းလည်း မိအေးအသံစာစာကို ကြားရ၍ ကိုပေါတာက ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှ မပြော ဆေးတံကြီးခဲကာ လင်းတကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငိုနေမြဲဖြစ်၏။

ယခု သူများ အိပ်ချိန် မိအေးတို့ လင်မယား ဘာကို အပေါက်မတဲ့ မှန်းမသိ၊ ဖြစ်ကြပြန်ပြီ။ သူတို့ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးမှ ဦးရွှေမောင် မြန်မြန်အိပ်ရမည် မဟုတ်ပါလော့။ သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်တရားသူကြီးက ကိုပေါတာ

ကို လှမ်းအော်ပြီး ချက်ချင်း သမ္ဗန်စာဆင့်လိုက်ရသည်။ ။

“ကဲ...ဘာဖြစ်ကြသလဲ...ပြောစမ်း”

ကိုပေါတာ လင်းတကြီးအား တရားသူကြီးက စတင်စစ်ဆေးလေသည်။ ။

“မသိဘူး...မသိပါဘူး...အစ်ကိုကြီး၊ ဘာမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ သူ့အလိုလို စိတ်ဆိုးတာ”

“ကဲ...မိအေး...ပြော”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ...မသားကြီး အရက်မူးပြီး ကျွန်မအိပ်တဲ့ ဘက် မွေ့ရာပေါ်မှာ သေးပေါက်ထားတယ်။ ဒါ လူလား”

“ဪ... ”

တရားသူကြီး ဦးရွှေမောင်က တစ်ချက်ဩလိုက်ပြန်သည်။ ။

ဦးရွှေမောင်သည် သူတို့ ရန်ဖြစ်ပုံကိုအတော်ရယ်ချင်၏။ သို့ရာတွင် ရယ်၍ မဖြစ်သေး။ ခပ်တည်တည် လုပ်ဦးမှ။ ။

“ကဲ...ကိုပေါတာကလည်း ဟုတ်သားပဲ”

ဦးရွှေမောင်က တရားခံကို လှည့်ပြောပြန်သည်။ ။

“မ...မ...မဟုတ်ပါဘူး...အစ်ကိုကြီး...ဒါ...သူ...သူ အလကားပြောတာ။ ဟိုအငယ်ကောင် ပေါက်တာပါလို့ ပြောတာမရဘူး”

“ဘာ...သေနာကြီးက ရှင်ပေါက်လို့ ရေအိုးသွန်သလို ဖြစ်နေပါရက်နဲ့၊ ကျုပ်သားကို ဘာလွဲချတာလဲ”

မိအေးက ကိုပေါတာကို ဝင်ဟောက်၏။

“အဲ...မိအေး...ဖြည်းဖြည်း...ခပ်ဖြည်းဖြည်း...အစ်ကိုကြီး
မေးပါဦးမယ်”

တရားသူကြီးက ပြန်ဖြေရပြန်သည်။

“နေဦး...ကိုပေါတာ ဒီလိုပဲ အမြဲပေါက်သလား”

တရားသူကြီးက တရားလိုမကို ဆက်လက်စစ်ဆေး၏။

“အရက်မူးတိုင်း ပေါက်တယ်. . .ဒီအရည်ကို မသောက်ပါနဲ့
ဆိုလည်း မရဘူး။ ကျွန်တော့် မနေဘူးသွားမယ်”

မိအေး ဒေါ်ဖောင်းလာပြန်သည်။

“အလကား...အလကား...ဒီဟာမ...ကျွန်တော့်ကို အလိုလို
အပြစ်ရှာတာ။ သူ့သား ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော် အရက်တခါတစ်လေ
သောက်တာကိုပဲ ပြောနေတာပဲ”

ကိုပေါတာ ဤကဲ့သို့ ထုချေ၍ အပြီး မိအေးသည် ထရုံတွင် ချိတ်
ထားသည့် ရွှေမောင်၏ တုတ်ကောက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ကိုပေါတာကိုအုပ်
ရန် လွှဲလေသဖြင့် မိအေးထံမှ တုတ်ကို ရွှေမောင်က လှမ်းဆွဲရ၏။ ကို
ပေါတာကတော့ ဆေးတံသောက် မပျက်သေး။

“ကဲ...ရှုပ်တယ် ကျွန်မသွားမယ်”

မိအေး၏ အသံကို ကြားသဖြင့် ရွှေမောင်၏ ဇနီးက အိပ်ရာမှ နိုးကာ
ထလာ၏။ မိကြည်က အိပ်ရာမှ နားထောင်နေဟန်ရှိလေသည်။ သူမသ
ည် စပ်ဖြူနှင့်...

“အင်း...တစ်ခါတလေ ဒီလင်ဒီမယား ရန်ဖြစ်ကြပါဦး”

ဟု ပြောပြီး မိအေးအနီး ဝင်ထိုင်၏။ မိကြည်ရောက်လာသဖြင့် ဆ

ရာမကြီး မိအေးသည် သွားမယ်ဟု ပြောပြီး ပြန်ထိုင်နေပြန်သည်။ ။

မိအေးနှင့် ကိုပေါတာတို့ ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုရွှေမောင်က နှောကြေအောင်သိထားသည်။ ။ ကိုပေါတာသည် ဇနီးမိအေးနှင့် သားသမီးအပေါ်တွင် သူမတူအောင် ကောင်းရှာသည်။ ။ အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း မိအေးမှာ ကျက်ပြီး ထမင်းကို ထစားရုံသာရှိသည်။ ။ တစ်အိမ်လုံး သူ့ဩဇာ အာဏာ၊ ဒါလည်း မိအေးက မကျေနပ်နိုင်။ ကိုပေါတာ တစ်ခါတစ်ရံ သောက်စားတတ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် သူများ တကာယောကျ်ားလို အပြင်ထွက်ပြီး အပျော်ကြူးခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အလောတော် တစ်ခွက်တစ်လေ စားကောင်းရုံ၊ အိပ်ကောင်းရုံမျှသာ လုပ်သည်။ ။

ယောကျ်ားဟူသမျှတို့ သည် အရက်၊ လောင်းကစား၊ မိန်းမ သုံးမျိုးသော ပျော်ရွှင်မှုတွင် အားလုံးဖြင့်သော်လည်းကောင်း ၊ တစ်ခုခုဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပျော်တတ်ကြသည်။ ။ ဤသုံးမျိုးကင်းသော ယောကျ်ားမျိုးကို ယေဘုယျအားဖြင့် ယောကျ်ားကောင်းဟု သတ်မှတ်ကြဆဲ။ ဤကဲ့သို့ သတ်မှတ်ကြတိုင်း သူတော်ကောင်းကြီးဟု တထစ်ချမမှတ်သင့်ပေ။ ။ အကြောင်းမှာ ဤသုံးမျိုးကင်းကြရသော်လည်း လင်မယားကွဲကြ၊ ထောင်ကျသော ယောကျ်ားမျိုးလည်း မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိကြရာ ကိုပေါတာကဲ့သို့ သားမယားကို စိတ်ချမ်းသာမှုပေးပြီး အရက်ကို တစ်ခါတစ်ရံသောက်သည် နှင့် ကိုပေါတာအား လင်ဆိုးဟု တရားသူကြီး ဦးရွှေမောင်က မဆုံးမလိုသည် သာမက ၊ နေ့စဉ်မြင်နေရသည့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ထောက်ထား၍ ဦးရွှေမောင်က ကိုပေါတာအား လင်ကောင်တစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ထားလေသည်။ ။

သို့နှင့် တရားသူကြီး ဦးရွှေမောင်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကို ကြားနာစစ်

ဆေး၍ အောက်ပါစီရင်ချက်ကို လာဘ်တွေ ဘာတွေ ခြူးတစ်ပြားမစားရဘဲ ရဲဝံ့စွာ ချမှတ်လေ၏။

“ဒီမယ်...ညီမကြီး မိရွှေအေး၊ အစ်ကိုကြီး ပြောမယ်”

မိအေးသည် ဦးရွှေမောင်၏ အပြောကို ပြူး၍ နားထောင်နေ၏။

“ညီမကြီးက အိမ်က ဆင်းမယ်၊ဆင်းမယ် တကဲကဲလုပ်တာ မကောင်းဘူး။ ညီမကြီးဟာ အပျိုလေး မဟုတ်ဘူး ၊ ကလေး ၃ ယောက်ရှိနေပြီ ။ ဆင်းလောက်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင် ၁၀ ယောက်ပဲရှိရှိပေါ့။ အခုတော့ ထစ်ခန့်ဆို ဆင်းမယ်၊ ဆင်းမယ်နဲ့ မောင်းတင်နေတာ တကယ်ဆင်းမယ်ဆို ဘယ်ကိုသွားမလဲ. . .ပြောစမ်း၊ အစ်ကိုကြီးအမြင်က အစ်ကိုကြီး ကိုပေါတာဖက်ကို ပင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ညီမကြီး ထမင်းတောင်မချက်ရဘူး။ ညီမကြီးအလိုကျသာ မြင်ရတယ်။ ညီမကြီးဟာ ကိုပေါတာမိန်းမဖြစ်ရတာ ရှင်ဘုရင်ကတော်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးတော့ ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောတတ်တယ်။ တကယ်လို့ ညီမကြီးဟာ အစ်ကိုကြီး မယားသာဆိုရင် ပါးကိုပိတ်ချလို့ ထမင်းဝါးစရာတောင် သွားကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

အဲ... .တရားသူကြီး ဦးရွှေမောင်၏ စီရင်ချက်မှာ ပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ တရားလိုမ မိအေးသည် ထခုန်ခြင်းသို့ ရောက်သွား၏။ တရားခံ ကိုပေါတာကတော့ ပြုံးလို့ ဆေးတံချေးတောင် ဖျောက်ခနဲ ခါလိုက်၏။

“ကြည့်...ကြည့်...အစ်မကြီး၊ အစ်ကိုကြီး ဘာကောင်းသလဲ။ သူ့ညီဘက်ကို အနိုင်ပေးနေတယ်။ ကျွန်မမှာ ခံလည်း ခံရသေးရဲ့ ရှုံးလည်း ရှုံးသေးရဲ့ ”

မိအေးသည် ရှေ့နေရှေ့ရပ်ပင် မရှာဘဲ ကိုယ်တိုင် ထုချေတော့သည်

“နေဦး...မိအေး...အစ်ကိုကြီး ပြောမယ်”

တရားသူကြီး ဦးရွှေမောင်က ရုံးတော်ကို မထီလေးစားလုပ်က ချက်ခြင်း ထောင်ချပစ်မည့်ဟန်ဖြင့် ထားလိုက်၏။ မိအေးခမျာ ငြိမ်သွား ရပြန်သည် ။

“ဒီမယ်. . .အစ်ကိုကြီးရော၊ အစ်မကြီးမိကြည်ကော ညီမကြီးတို့ နဲ့ သားရင်းဆွေမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ဒီအိမ်ထောင်ကို နည်းနည်းမှ မပျက်စီးစေလိုဘူး။ နောက် ညီမကြီး မဟုတ်တာတစ်ခု ပြောဦးမယ်။ ဒီနေ့ ပွဲဈေးတန်းမှာ ရန်ဖြစ်လာတယ်။ ကိုပေါတာကို သေ နတ်ပါယူခိုင်းပြီး ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ ။ တကယ်လို့ ညီ မကြီးတို့ မိသားစု မတရားသဖြင့် ခံလာရတယ်ထား။ အစ်ကိုကြီးတို့ မ နေနိုင်ပါဘူး။ အမှန်တရားရောက်အောင်ထိ လိုက်ကြမှာ ပေါ့။ ဒီအသေး အဖွဲ့ကိစ္စနဲ့ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူခွေးဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ ညီမကြီးဘက်ကအစစ ချို့ယွင်းတယ်လို့ ထင်တယ် ။ ဒီနေ့ဖြစ်တာ ကိုပေါတာကဘဲ အိပ်ရာပေါ် သေးပေါက်တယ်ထား၊ ဒါ အရေးတကြီး ကိစ္စလား။ မိအေးလုပ်တာနဲ့ ကိုပေါတာ အိပ်ရာပေါ် သေး ပေါက်တတ်တယ်လို့ သူများ သိသွားရင် ကောင်းသလား...ကဲ”

မိအေး ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ထိုအခါ ကိုပေါတာက တစ်ခွန်းဝင် ထောက်၏။

“အလကားပြောတာ. . . အစ်ကိုကြီး သူ့သာချောင်းဆိုးတိုင်း အိပ်ရာ မှာ သေးတစ်စက်တစ်စက် ပေါက်နေတာ”

မိအေးဘက် ရှေ့နေလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော မိကြည်က လက် ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ တအား...တအား ရယ်တော့သည် ။

“ဟင်. . . သေနာကျ ကျုပ်ချောင်းဆိုးလို့ သေးပါတာ၊ နင့်လိုအရက်မူးပြီး သေးပါသလား”

မိအေးထပွက်တော့သည်။ ။

ဦးရွှေမောင်နှင့် မိကြည်တို့ တဝါးဝါးရယ်ကြရ၏။

“ကဲ. . . အရပ်ကတို့ . . . မအေးနှင့် ကိုပေါတာတို့ ရန်ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းကလေးက မသင်းပါလား”

ဦးရွှေမောင်သည် အိပ်ချင်ပြီဖြစ်၍ သူ၏ တရားခွင်ကို တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ။

“ကဲ. . . မိအေး. . . . အေးအေးပြန်သွား။ သေးစော်နံတဲ့ မွေ့ရာကို ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချပြီး အိပ်. . . . ကဲ. . . ပြန်တော့”

မိအေးက . . .

“အစ်ကိုကြီး နည်းနည်းမှ မကောင်းဘူး”

ဟု ဆိုကာ အိမ်သို့ ထပြန်သွားလေသည်။ ။ ကိုပေါတာကြီးကတော့ ပြုံးပြီးကလေးနှင့်. . . .

“ကျွန်တော်ပြန်မယ်. . . . အစ်ကိုကြီး၊ သောက်ထားတဲ့ အရက်က လေးတောင် ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းမသိဘူး”

ဟု ပြောပြီး ဆေးတံကလေးခဲ၍ ဆင်းသွားလေတော့သတည်း။

* * *

(၃)

အထက်ပါ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ရာဇဝင်အရ ၊ ဦးရွှေမောင်နှင့် မိ

အေးတို့ ခင်မင်မှုကို သိလောက်ပေပြီ။ သို့နှင့်လည်း လူချင်းအတော်ကြာ ကွဲနေခဲ့ပြီး။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မိအေးကို ဒုက္ခသည် အဖြစ် တွေ့ရသော အခါ ဥပဒေတွေက ဘာတွေ ဘေးဖယ်ပြီး ၊ ယခင်ကလိုပင် ဆက်ဆံခြင်း ပြုခဲ့လေသည် ။

သို့ရာတွင် လောကကြီးလည်း ခက်လှပေ၏။ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် ငါ့ရှိသူစား၊ သူ့ရှိငါ့စား၊ သဘောရှိကြပါလျှင် မိတ်ဆွေအချင်းချင်း လူမျိုး အချင်းချင်း တိုင်းပြည်အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး၌ ဘာအခက်အခဲမျှ ရှိမည် မဟုတ်ဘဲ၊ သေတပန်သက်တဆုံး ပျော်ပျော်ကြီး ရှိကြတန်ရာ၏။ သို့သော် လောကကြီးသည် ဤသဘောသို့ မသက်ရောက်၊ ငါ့ရှိငါ့စား၊ သူ့ရှိလည်း ငါးစားနှင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အပါးတင်နေကြသော လောကဖြစ်သည် နှင့်အညီ မိအေးက ကျေးဇူးဆပ်သလိုလိုနှင့် အထည်ကလေး ဝယ်ပေးရာမှာ ပင် အမြတ်တင် ထုတ်နေလေရာ ဦးရွှေမောင် မိအေးအပေါ်ထားရှိခဲ့သော စေတနာမှာ မီးနှင့်တွေ့သော ချိပ်ကဲ့သို့ အရည်ပျော်သွားတော့သည် ။“”

“နေဦးပေါ့မိအေးရယ်၊ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ ငါ့စိတ်ကို ကသိကအောင့်ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ နင့်ကိုလည်း ငါ လုပ်ပြဦးမယ်”

ဤကား ဦးရွှေမောင်၏ အသံမထွက် ကြိမ်းဝါးခြင်းပေတည်း။

တစ်နေ့သော အခါသမယ၌ မိအေးသည် ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့်ပြုချိန်လွန်မှ ကိုပေါတာကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ရန် ရောက် လာလေသည် ။ မိအေး ထောင်ဝင်စာလာသည် ကို ဦးရွှေမောင် မသိပေ။ ၁၂ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ထမင်းစားရန် ဦးရွှေမောင် ထောင်မှ ထွက်လာခဲ့ရာ ထောင်တံခါးကြီး ဖွင့်သည် နှင့် မိအေးနှင့် သွားတိုးနေတော့သည် ။

“အစ်ကိုကြီး. . .ကျွန်မနောက်ကျသွားလို့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ပါရစေ။

သိပ်အရေးကြီးလို့ ပါ”

“ဟ. . .မအေးရဲ့ ထောင်ဝင်စာတွေတယ်ဆိုတာ လူအများကြီးနဲ့ အလုပ်။ ဒါနဲ့ အချိန်ကို ကန့်သတ်ထားတယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဦးစားပေးလို့ တွေ့ချင်တဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ တွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဟာ . . .အစ်ကိုကြီးကလည်း လုပ်စမ်းပါ”

“ဒီမယ်. . . . မိအေး ထောင်ဝင်စာတွေတယ်ဆိုတာ ဆပွလှိုင်းရုံးက အထည်ထုပ်ပြီး ကိုယ်ရောင်းချင်တဲ့ ဈေးနဲ့ ထုတ်ရောင်းလို့ ရတဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါက ဘာလဲ. . .အစ်ကိုကြီး. . . .ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟဲ. . .ဟဲ. . .အစ်ကို ဗမာစကားပြောတာ”

ဦးရွှေမောင်က မိအေးအသည်းကို အပ်နှင့်ဆွလိုက်၏။

“ဒီမယ်. . .အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးဟာ ဟိုတုန်းကနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူဘူး။ ရာထူးကြီးလေ သွေးကြီးလေ။ အခုဆိုရင် သွေးကို နားထင်ရောင်နေတာ”

မိအေး ပြန်တွယ်ပေပြီ။

“အေး. . .ဟုတ်တယ်. . .ညည်းညည်ဆိုးသလို ငါ့မှာ လည်း ညည်ဆိုးရှိတယ်။ ရာထူးကြီးတာ မကြီးတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ လူဟာ တစ်ယောက်စေတနာ တစ်ယောက်လေးစားရတယ်။ ခင်သလိုလိုနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး အပါးတင်တာကို ကိုယ့်အတွက် အကွက်ချန်ပြီး ထားတာတို့ ဟာ ဒီနေ့မသိရင်ရှိမယ် နောက်တစ်နေ့တော့ သိကြတာပဲ။ ဒီမယ်. . . မိအေး လူတွေဟာ ထင်ကြတယ်။ တို့ သာ အလိမ္မာရှိတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ အမှန်တော့ အတူတူပါပဲ။ တစ်ဖက်သားက ပိုချင်သာ ပိုမယ်”

“အစ်ကိုကြီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေသလဲ”

မိအေးက ဟန်ရေးပြပြန်သည်။ ။

“အစ်ကိုကြီးကို မိအေးက သွေးကြီးတယ်လို့ မြင်တာဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒ မပြည့်လို့ ဘဲ။ အရင်ထောင်ဝင်စာ တွေ့နေရတုန်းက အစ်ကိုကြီးရှိလို့ သာ မိအေး သက်သာရာရတယ်ဆို။ ဒါတောင် မိအေးက အစ်ကိုကြီး အထည်လေးထုတ်ခိုင်းတာ အပိုကူးတို့ ခက အပင်းလျှိုရသေးတယ်”

ဦးရွှေမောင်သည် အသက်ရွယ်ကြီးပြီး ဆံပင်ဖြူနေသော်လည်း ဆံပင်ဖြူခြင်းနှင့် အလိမ္မာတရားမှာ တခြားစီဖြစ်၍ မအောင့်နိုင်ဘဲ မိုက်ကန်းကန်း ပြောလိုက်တော့သည်။ ။

ဤအပြောမျိုးကို ဦးရွှေမောင် ရှေးတုန်းကလည်း ပြောခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ငွေရေးကြေးရေး စီးပွားရေးဆိုလျှင် မိအေးသည် ဤအတိုင်း တစ်ကွက် ကျော်လုပ်သည် ချည်း ဖြစ်၏။ မိအေးများ ညဉ့်ဆိုးပုံမှာ ရှေးအတူနေခဲ့စဉ်က ဆပွလှိုင်းဆိုင်ခေါ် ထောက်ပံ့ရေးဆိုင်များမှ အထည်ဆန်းများ ပေါ်လျှင် တိတ်တိတ်သွားဝယ်ပြီး ရန်ကုန်က အစ်မများ ပို့လိုက်တာ၊ အဒေါ်များ ပို့လိုက်တာဆိုကာ ဈေးတင်ပြီး မိကြည်ကိုရောင်းခဲ့၏။ မိကြည်က ချက်ရေးပြုတ်ရေး သားသမီး တစ်ပြုံကြီးအရေးနှင့် ဘယ်မှ မသွားနိုင်၍ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ယုံခဲ့၏။ တစ်ခါမှ ဖြူစင်သော စိတ်ထားနှင့်

“အစ်မကြီးရေ. . ဒီလိုက ဒီလိုအဆင်လေး မြင်ခဲ့တယ်။ ညီမနဲ့ ဆင်တူဝတ်ပြီး ကြွားကြရအောင်”

ဟု မရှိခဲ့။ သူ့တွင် ရှိတာ သူများ မသိရ။

တစ်ကြိမ်ကလည်း မိအေးလုပ်သေး၏။ ညနေစောင်းတွင် ကြက်

တောင်ရိုက်ရန် ဦးရွှေမောင်သည် သူ၏ ကလေးများ တွက် ပစ္စည်းအပြည့်အစုံ ဝယ်လာခဲ့လေသည်။ ။ ထိုအခါမိအေးက သူလည်း ရိုက်ချင်ပါသည်။ သူ့ကလေးတွေကိုလည်း သင်ပေးချင်ပါသည်။ ပိုက်ဆံတစ်ဝက် ခံပါမည် ဝင်ရိုက်ပါရစေဟု ဆိုလာ၏။

သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်က ကောင်းသားပဲဟု ဆိုလိုက်သည်။ ။ ထိုနေ့မှ စ၍ မိအေးသည် ဘယ်ကအပေါင်းအသင်းများ ခေါ် လာပြီး ရိုက်နေသည်မသိ၊ နေ့စဉ် အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ်နှင့် ဟားတိုက်ပျော်ရွှင်နေ၏။ တစ်ရက်မဟုတ်၊ နှစ်ရက်မဟုတ်၊ သူတစ်ဝက်ပေးမည်ဆိုသည့် ပိုက်ဆံလည်း ဘယ်နေ့မှန်း မသိ။ ရွှေမောင်၏ ကလေးလေးယောက်က ကစားချင်ရက်နှင့် အလှည့်မပေး။ ကလေးများမှာ ကိုယ့်မိဘပစ္စည်းနှင့်ကိုယ် ငိုနေကြရ၏။ မိအေးသည် မသိမဟုတ်၊ သိသိနှင့်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဉာဉ်မှာ သူ့အသာရမှ ။

သို့နှင့် မိုက်ကန်းသော ရွှေမောင်က စတုတ္ထနေ့တွင် မိအေးကို ကြိမ်းပါလေတော့သည်။ ။

“ဒီမယ်...မိအေး...၊ ညည်းလိုသေခါနီးတောင် ဒီလောက်ကစားချင်ရင် ဒီကလေးတွေ မကစားဘဲ နေချင်ပါ့မလား။ ကိုယ်ချင်းလည်း စာကြည့်ဦးလေ။ ညည်း မိတ်သင်္ဂဟတွေနဲ့ ကစားချင် သီးသန့်လုပ်ပါ”

မိအေးသည် တည့်တည့်အပြောခံရမှ . . .

“ဟင်း...အစ်ကိုကြီးကလည်း မိအေးဆိုရင် ခွေးပြော၊ ဝက်ပြော သိပ်နိုင်တာပဲ”

ဟု နောက်ဆုတ်သွားခဲ့လေသည်။ ။

ဤလောကကြီးသည် မခက်ပါ။ သေချာတွေးကြည့်လျှင် ကိုယ့်အတွက်

က် တစ်ကွက်ချန်ထား သူများက ခက်သဖြင့် လောကကြီးက မခက်ချင်ဘဲ ခက်သည် ဟု အခေါ်ခံနေရ၏။

မိအေး အလိမ္မာတုံးကလေးနှင့် ဦးရွှေမောင် အမိုက်တုံးကြီးတို့ ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆုံးချိန်တန်ခွဲပါလျက် မဆုံးနိုင်ကြသည် မှာ ကံတရားဟု ပင် ဆိုရပေမည်။

မိအေးသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် လည်း ဆိုပြန်သည် ။

“အစ်ကိုကြီးဟာ မိအေးဆိုရင် ခွေးပြော၊ ဝက်ပြောဘဲ၊ အေးလေ... မိအေးတို့ က ခံရမယ့် ဘဝပေကိုး”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်... ငါဝမ်းနည်းလိုက်တာဟယ်... အစ်ကိုကြီး ငိုရတော့မလား”

ဦးရွှေမောင်က မခံချင်စရာလုပ်ပြန်သည် ။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီး သွေးနုထင်ရောက်နေတယ်လို့ ပြောတာ ဒီလိုပြောတော့ မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကဲ... ထားပါတော့... ငါ သွေးနုထင်ရောက်တယ် ထားတော့။ ညည်းကလည်း ဒီအချိုးနဲ့ ငါ့အိမ်ရိပ် မနင်းနဲ့ ဟာ။ ညည်းကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ ဟုတ်တယ်ထင်သလို ငါလည်း ငါ့အတွေးနဲ့ လူဟုတ်ကြီး”

မိအေးသည် ပွစိ၊ ပွစိနှင့် ပါးစပ်မှ မြည်တမ်းပြီး ဦးရွှေမောင်အရင် အိပ်ပေါ်တက်ကာ...

“အစ်ကိုကြီးက မိအေးကို ဒီလိုဆိုတယ်”

ဟု မိကြည်အား တက်တိုင်တော့သည် ။

ထိုအခါ မိအေးအပါးတင်သည် ကို မုန်းနေသော မိကြည်သည် ထုံးစံ

အတိုင်း မိအေးဖက်သား ဖြစ်သွားပြန်သတည်း။

ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိကြည်က ရွှေမောင်အား တစ်ဖက်သားကို မခံချင်စရာ ပြောရပါ့မလားဟု အပြစ်တင်၏။ ထိုအခါ မိကြည်အား ရွှေမောင်က အရူး။ အမြောက်ကြိုက်၊ ဟိုကလုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး မျက်ရည်ခံကလေး ထိုးမြှောက်လျှင် မြောက်တတ်သည် ဟု ပြောပစ်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ မိကြည်ကလည်း ပြန်ပက်၏။

“ကိုယ်လည်း အရူးပဲ မိအေး။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိပလဲ။ ဟိုကမြှောက်ရင် ပြီးသွားတာပဲ မဟုတ်လား။”

“ဟေ့...ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကြည့်လိုက်...ရွှေမောင်တဲ့ ကွ”

“ကောင်းပါပြီတော်...ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

မိအေးသည် ဦးရွှေမောင်ကို အတော်ကြောက်သွားသည် ထင်ရ၏။ တော်တော်နှင့် ထောင်ဝင်စာ မလာဝံ့ရှာတော့ပေ။ တော်တော်ဆိုသည် မှလည်း ကြာကြာမဟုတ်။ ၃ ရက်ခန့်ကြာသည် ထင်၏။ ဤအကြောင်းကို ဦးရွှေမောင်က ထောင်တွင်းရှိ ကိုပေါတာအားလည်း ပြောပြပြန်သည် ။ ထိုအခါ ကိုပေါတာက...

“ပါးကိုရိုက်စမ်းပါ...အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ညဉ့်ကို အစ်ကိုကြီး အသိပဲ။ လင်မယားချင်းတောင် လူလည်လုပ်တာခင်ဗျ”

ဟု လူအေးကြီးက ပြောနေပြန်လေသည် ။

တစ်နေ့တွင် ဦးရွှေမောင် ဈေးဘက်သို့ထွက်သွားရာ မတွေ့ချင်သော မိအေးနှင့်မှ ရင်ဆိုင်တိုးနေတော့သည် ။

“ဟော...အစ်ကိုကြီးပါလား”

မိအေးက တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဆို၏။

“အေး...ဘာဖြစ်သလဲ။ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ချင်ပြန်ပလား။”

“အို...ဒါကို ထားစမ်းပါ။ ကျွန်မပြောစရာက တခြားပါ”

“ဪ...ဘာလဲပြော...မကြာစေနဲ့”

“ဒီလိုပါ...အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မလေ အစ်ကိုကြီးရေးတဲ့ “ချစ်တဲ့ သူ အငိုတိတ်အောင်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ဘယ်လိုကြိုက်နည်း ကြိုက်မှန်းမ သိဘူး”

“အောင်မယ်...အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဦးရွှေမောင်၏ စိတ်တွင် ကောင်မ ထောင်ဝင်စာတွေ့ချင်လို့ ငါ့ကို ပ လီတာ။ ဘာရမလဲ “သာဒင်ကို ဘာထင်သလဲ” ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းလိုက် ၏။

“တကယ်ပါ...အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မိအေးလေ...ဒီဝတ္ထုကောင်းတဲ့ ဟာကိုမှ ဘယ်လိုလွတ်ခဲ့မှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သုံးကျော့ လောက်ကို ဖတ်ပစ်တာ။ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ဒီစာအုပ် သူများ လာငှားမှာ စိုးလို့ သေတ္တာထဲကို သေ့ခတ်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်တာပဲ။ ကဲ...မှတ်ကရော၊ ဒါပဲ အစ်ကိုကြီး ဒါကို ပြောချင်လို့ ပါ”

မိအေးက ပြောပြနေစဉ် ဦးရွှေမောင်၏ ဗိုက်ထဲတွင် ဘာလိုလိုနှင့် ကုလားဗုံလှည့်နေ၏။ သို့တစေ ပညာခံ အပြည့်ရှိထားသူဖြစ်၍ သာ မိ အေးအား ခပ်တည်တည်နှင့်...

“အောင်မယ်...ဒါအဆန်းလား၊ ငါသွားမယ်ဟေ့”

ဟု ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့လေသည် ။

သို့ရာတွင် သို့ရာတွင် . . . ဦးရွှေမောင်သည် ခြေလှမ်းများများ ပင် မလှမ်းရတော့၊ ဗိုက်ထဲတွင် ကျလလိ ကျလလိနှင့် တွေးတောခြင်းကို ပြုလေတော့သည်။ ။

“ဒီအကောင်မ. . . ထင်ကြေးဟာ သိပ်မဆိုးဘူး။ ငါရေးတဲ့ ဝတ္ထုကိုငါ့လိုပဲ သူလည်း အတော်ကြိုက်ရှာသား။ မိအေးဒီတစ်ချက်တော့ အဟုတ်ကြီး ”

အဲ. . . ဤကဲ့သို့ ပြင်၍ ပြင်၍ ညာနေသော ပြင်ညာရှိ ဦးရွှေမောင်သည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းများများ မလှမ်းနိုင်တော့ဘဲ ချက်ချင်းရပ်တန့်ပြီး မိအေးအား လှမ်းအော်လိုက်ပုံမှာ . . .

“မိအေးရေ. . .”

“ရှင်. . . အစ်ကိုကြီး”

“နင် ထောင်ဝင်စာလာချင် အချိန်မရွေးလာခဲ့. . . ကြားလား” ဟူ၏။

(သိရက်နဲ့ ခံရတာဗျာ. . . နော်. . . ဟဲ့. . . ဟဲ့. . .)

မြောင်းမြမောင်ကို

* * *